

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Kouzelný koberec.pdb

PDB Name: May-Kouzelný koberec
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.10.2006
Modification Date: 16.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karel May

Kouzelný koberec

Reprint povídky z knihy
Z MURZÚKU DO KAIRVÁNU
GABI, Český Těšín
1993

Karel May

Kouzelný koberec

V hlavní mešitě šiitského poutního města, v Mešhed Husájnu, visí koberec, o němž koluje tato historka:
K Ijarovi, známému tkalci koberců, přišel Jussuf el Kürkdšii, známý musanif, aby objednal koberec pro přítele Mazaka, mladého kutubiho.
Ijar řekl:
„Vlastně nemám čas, ale poněvadž jsi to ty, udělám to. Koberec je pro Mazaka, kterého si vážím, a proto zhotovím neobyčejný koberec, nejlepší, jaký jen můžu udělat.“
Jussuf el Kürkdšii po čase opět přišel, aby se podíval na započatou práci. Když ji uviděl, prohlásil:
„Nejsem s tebou spokojen, Ijare! Chci takový vzor, který by se líbil všem lidem, a zejména nosičům a pohaněčům oslů, ale ty jsi mi asi neporozuměl.“
Tkadlec odpověděl:
„Objednal jsi tuto práci pro Mazaka, který není ani nosičem, ani pohaněčem oslů. Myslíš-li si, že by se mé umění nelíbilo prostým lidem, mýlíš se. Dovol, abych práci udělal tak, jak sám chci, a budeš jistě spokojen.“
„Co tedy vlastně chceš udělat?“ zeptal se Jussuf.
„Kouzelný koberec, který každého, kdo naň stoupne, zavede na stezku lásky. Utkám jej z nití, které se nikdy nezničí a budou věčné.“
Toto vysvětlení Kürkdšiimu stačilo a klidně odešel.
Když však po několika dnech opět přišel, aby se podíval, jak práce pokračuje, zachmuřil se a řekl:
„Vidím postavy, které se mi nelíbí, a které se nebudou líbit ani ostatním lidem. Vidím pozadí, přeplněné slovy moudrosti, lásky a milosrdenství, které působí na oko rušivě. Prosím tě, abys tímto způsobem nepokračoval.“
Tkadlec se na něho vážně podíval, zavrtěl překvapeně hlavou a odpověděl:
„Považoval jsem tě za znalce umění a domníval jsem se, že mi důvěruješ. Snad jsem se mýlil. Chceš-li ode mně skutečné dílo, nekaz již jeho počátek. Počkej s úsudkem, až bude koberec dokončen. Nedokážeš-li to, jdi na bazar, kde dychtivě čekají na každého kupce. Tam ti vnutí věc, která bude už zítra roztrhána.“
Kürkdšii mlčky odešel. Nesouhlasil s Ijarem, třebaže nemohl proti jeho slovům nic namítat.
Když však zašel k němu potřetí a pohlédl na skoro hotový koberec, zvolal:
„Mašalláh! Co to vidí moje oči! Stále pokračuješ ve vyplňování pozadí nevhodnými slovy, a postavy, které tkáš na koberec, se nebudou líbit žádnému věřícímu. Ukonči práci a koberec olemuj. I když se mi nelíbí, ponechám si jej, neboť jsem si ho objednal. Koberec bude sice menší, než jsem předpokládal, ale na bazaru je jich dostatek. Koupím pro

Mazaka jiný, aby byl spokojený.

Tu povstal Ijar od práce, usmál se bolestně a pravil:

„Ty si tedy myslíš, že vyrábím jen zboží pro bazary a považuješ mne za člověka obyčejného vkusu? Kdybych jím byl, seděl bych s ostatními na lavici před krámem a pokřikoval bych na kupce. Já ale tkám podle myšlenek, které nelze přetrhnout, a když jsem hotov, pak se tyto myšlenky promění ve skutečný čin. Klidně odejdi a kup si na bazaru to, co chceš koupit. Nemusíš si vzít můj koberec a nemusíš ho ani platit. O mne se stará Alláh a nikoli můj obchod.“

Jussuf el Kúrkdšii zlostně odešel, doprovázen tušením, že nejednal rozumně.

Ijar když koberec dokončil, poslal ho El Aklemu, nejmoudřejšímu z kalífů. Ten dal rozestřít koberec před svým trůnem a svolal hodnostáře své říše. Když všichni stáli před kobercem, promluvil k nim:

„Pomodlete se svatou fáthy a poklekněte přitom na tento koberec. Bylo mi řečeno, že je to koberec rad, a chci jej proto vyzkoušet.“

Předstoupil velkovezír a řekl:

„Nechceš rozvinout Prorokův svatý prapor, abychom roznesli na hrotech svých mečů učení islámu do celého světa? Poradíme se o tom, zda je to vůle Alláhova.“

„Souhlasím“ řekl kalíf. „Poklekněte na kraj koberce a pomodlete se!“

Všichni uposlechli.

Koberec byl šedivý a nebylo na něm vidět žádnou moudrou radu ani žádný obraz. Jakmile však pronesli první slova fáthy, začal koberec ožít. Jeho tkáň ztemněla a na ní se objevila zlatem zářící řada přísloví, vetkaných Ijarem. Objevil se na ní zelený, vlající prapor Proroka a kolem něj všechny ty postavy, které se Jussufovi el Kurkdšii nelíbily. Řvoucí a tančící dervišové, softové, álimové, misionáři, řítící se sloupy a kněží. To všechno jasně viděli všichni, co se modlili, dokud nepronesli poslední slova fáthy:

„... a neved' nás cestou těch, kteří bloudí, ne cestou těch, na které se zlobíš.“

Jakmile vyřkli tato slova, začali se postavy proměňovat. Bylo jich právě tolik, kolik bylo těch, kteří se modlili, a každý z nich viděl před sebou stát svůj vlastní obraz, podobný k nerozeznání, ale současně zesměšňující jeho víru.

Tu vyskočil ten, co předříkával modlitbu a zvolal:

„Ne, to nejsem já! Učiň, ó Alláhu, abych byl jiný.“

Tu sestoupil kalíf El Akle ze svého trůnu, postavil se doprostřed koberce a promluvil:

„Ano, jste to vy. Vy všichni, co tady stojíte. Koberec vám ukazuje vaši víru. Dávejte dobrý pozor, co se stane teď!“

Pohlédli na něho a napjatě očekávali, co se stane. Obličej kalífa se změnil a změnila se i jeho postava. Na koberci už nestál kalíf, nýbrž – tkadlec Ijar.

Zdvihl velitelsky ruku a řekl: „Odstupte! Viděli jste již dost. Ukáže-li vám tento koberec lepší obraz vaší víry, pak vám bude dovoleno rozvinout zelený prapor Proroka. Vidíte nyní mého ducha, který žije v tomto koberci. Uložím jej nyní v chrámě Alláha. Přijďte tam vždycky, když se budete potřebovat poradit. Můj duch vám řekne pravdu.“

Jen co domluvil tato slova, zmizel a s ním i jeho koberec.

Na druhý den se rozšířila správa, že v mešitě Mešhed Husájn leží velký, šedý koberec, který nelze odstranit. Objevil se tam prý přes noc a nikdo ho tam nedonesl. Všichni strážcové mešity to byli ochotni odpřisáhnout...